Ч. 80 Четвер 11 (23) цьвітня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## З Ради державної.

День 20. цьвітня сего року стане памятним у внутрішній політиці австрийскій. Дня того приступала Палата послів до другого читаня проєкту закона о реформі виборчій. Три рази заводжено у нас зміни виборів: в 1873 р. установлено, що вибори до Ради державної мають відбувати ся безпосередно, а не посередно через сойми; в 1881 р. установлено ценэус пятиринськовий і поділено ческу більшу посілість на пять кругів виборчих; наконець в падолисті 1893 р. предложив ґр. Таффе проєкт реформи виборчої маючої на цїли розширити право виборче в дусї загального права голосованя. Істория сего проєкту звістна; первістний проєкт не прийшов навіть до першого читаня. Кабінет ґр. Таффого упав і лишив свій проєкт в спадщині коаліцийному кабінетови кн. Віндішґреца. І знову сего проєкту не залагоджено, бо коаліцийний кабінет упав, заким ще мав час приступити до реформи виборчої. Настав новий кабінет ґр. Баденїго і аж сему удало ся якось щасливо посунути справу реформи виборчої трохи наперед. Проєкт не стрітив з нїякої сторони засадничої опозициї. Навіть такі опозиционїсти як Молодочехи і антисемїти пристали остаточно на сей проєкт. Перше читанє проєкту пішло щасливо і проєкт спинив ся в комісиї, котра досить скоро з ним упорала ся; остаточно минувшого понедїлка розпочалось друге читанє проєкту в повній Палатї. Тут треба ще додати, що в комісиї поділили ся голоси: більшість була за проєктом правительства, меншість домагає ся загального, рівного і безпосередного права виборчого. Ті погляди зазначили ся і на понедїлковім засїданю. Яка впрочім буде дальша судьба сего проєкту, годї наперед сказати; як доси, видко лиш то, що проєкт має великі шанси до того, щоби перейшов.

Хід понедїлкових нарад в Палатї послів був слїдуючий: Правительство предложило доходженя в справі фінансового стану асекурацийного товариства „Австрия“. — Пос. Штайнер інтерпелював предсїдателя комісиї зелїзничої в справі проєкту закона о удержавненю Північно-західної зелїзницї. — З порядку дневного залагоджено в третім читаню проєкт закона о пенсиях цивільних урядників, слуг державних і вдовиць та сиріт. — Вибрано одного члена до комісиї для прагматики служебової. Наконець стануло на порядку дневнім

### Друге читанє проєкту о реформі виборчій.

Справоздавець меншости, пос. Ґец висказав надію, що той рух в справі реформи виборчої, який послїдної сесиї непокоїв уми сильнїйше, як коли небудь і впливав сильно на політичне житє та ситуацию парляментарну, по скінченю сеї розправи чей притихне і закінчить ся. (Крайна лївиця і Молодочехи противлять ся тому). В реформі виборчій містить ся значний поступ нашого законодавства виборчого, котрий треба признати і повитати. Гадка, якою руководило ся правительство і комісия, єсть та, що треба долучити до давних нову клясу виборців, опираючу ся на засадї загального і рівного права вибору, але в условях права вибору і числї послів давних кляс не зміняти нїчого. Будуча репрезентация буде для того виходити з курий або кляс виборчих і виборів народних. Тим способом хоч не вводить ся в нашу систему виборчу загальне право голосованя, то все-таки увглядняє ся єго. Наше право виборче стане длятого на зовсім инший підставі, котра буде мати великий вплив на цїлий устрій парляментарного житя.

Поза сю гадку проєкт правительства не виходив а погляд палати як і погляд комісиї єсть той, що не можна виходити поза сей проєкт правительства, бо дальше розширене н. пр. виключне заведене загального права вибору при теперішнім настрою парляменту не було би можливе до принятя і переведеня. Сей закон може й не всїх вдоволить, може навіть не вдоволить многих. Признаю, що сей закон має богато незгідностий та нерівностий і т. зв. слабих точок; але закон в цїлости мусить бути принятий. А в цїлости містить ся в реформі значний поступ; іменно в напрямі розширеня права виборчого сповняє проєкт жадане справедливости. В тім напрямі проєкт потрібний. З тим змістом дасть ся він перевести, а в житю політичнім треба переводити то що конечне і що дасть ся перевести; то же, що в даній хвили не дасть ся перевести, треба лишити до будучого управильненя. Прошу длятого задержати то становище, яке заняла в сім напрямі комісия, не дати ся відвести від спокійної розваги і в хвили неможливости переведеня лїпшого не приносити в жертві богато.

### Вотум меншости.

Вотум меншости заступав пос. Слявік (Молодочех); він пригадав, що єго партия ста-

---

53)

## БЕН ГУР.

### ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

### ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Глава трийцять і четверта.

Третого дня дороги стануло товариство в полудне на спочинок над рікою Яббоком. Застали там сто або може й більше людий, що розложили ся там були табором і ледви що позлазили, як вже приступив до них якийсь чоловік і наливши із збанка води до чарки дав їм напити ся; они подякувавши напили ся від него води. А той чоловік приглядаючись верблюдови сказав: Я вертаю з над Йордану, де саме тепер зібрало ся множество народа, але такого красного зьвіряти, як отсе, я ще не видів. Зьвіря благородне! Чи можна спитати, якої породи?

Валтазар заспокоїв єго цікавість і відтак мовчав, але Бен Гур спитав:

— В котрій стороні над Йорданом суть ті люди?

— Коло Вефтабари!

— Та-ж то був завсїгди брід, котрим мало хто переходив — сказав на то Бен Гур. — Не знаю, длячого би він став тепер такий важний.

— Видко, що ти здалека ідеш і не чув ще тої радістної вісти.

— Якої вісти?

— Прийшов якийсь чоловік з пустинї, чоловік дуже сьвятий, що проповідує нову науку, котра наповняє дивом всїх, що єї слухають. Він називає себе Іоаном, сином Захариї і єсть Назаретянин; каже, що він предтеча Месиї.

Навіть Ірас слухала уважно. А той чоловік говорив дальше: О тім Іоанї розповідають, що він від малої дитини проживав в печері коло Енґаддї, молив ся і постив та умертвляв своє тїло як Єсейцї. Велике множество людий сходить ся туди, щоби слухати єго проповіди. Та й я іду звідтам.

— Та й отсї, що тут, були там?

— Деякі вже були, але більша часть з них іде туди.

— А що-ж він проповідує?

— Якусь нову науку, якої ще нїхто перед ним не проповідував в народї ізраїльскім. Так кажуть всї, що чули єго проповіди. Він каже, що то наука о покаяню і хрещеню. Рабіни не знають, що на то казати, а ми тим менше. Одні питали ся єго, чи то він Христос, а другі чи він Ілия. Він же всїм відповідав: Я голос накликуючого в пустини; лагодїте дорогу Господеви!

Товариші незнакомого закликали єго до себе. Коли він хотїв вже прощати ся, відозвав ся Валтазар до него:

— Скажи нам друже, чи застанемо того проповідника на тім місци, де ти єго лишив?

— Застанете, коло Вефтабари!

— А хто-ж би то був той Назаретянин — сказав Бен Гур до Іраси — як не сповіститель нашого царя?

Валтазар не дав їй відповісти. — Ходїм — каже — бозро, спішім ся, я не втомлений!

Они пустились зараз в дальшу дорогу і їхали мовчки аж до того місця, де станули на ніч, на заходї від Рамат-Ґілеад.

— Вийдемо завтра досьвіта, сину Гура — сказав старик, заким ляг спати. — Спаситель міг би прийти, заким ми там станемо!

На другий день около третої години, коли виїхали з вивозу, що тягне ся вздовж гори Ґілеад, прийшли на пусте місце на всходї від сьвятої ріки. По тамтім боцї побачили горішну границю давних пальмових горбів Єріхоньских, що тягнуть ся аж до гористих сторін Юдеї. Бен Гурови забило ся серце живійше, бо знав, що то місце вже недалеко.

— Радуй ся, Валтазаре! — сказав він. — Незадовго станемо вже на місци!

Провідник став підганяти верблюда. Незадовго побачили намети, хати і привязані коло них звірята, відтак ріку, а над самим берегом величезну товпу людий і таку саму по другім боцї. Здогадуючись, що то Назаретянин проповідує, поскороли, але саме коли прийшли так близько, що вже можна було чути голос, зробив ся рух і люди стали розходити ся. Прийшли за пізно!

Валтазар заломив руки. — Лишимось тут — розважав єго Бен Гур. — Назаретянин буде може іти сею дорогою.

Люди розмавляючи о тім, що чули, мало зважали на тих, що тепер приїхали. Коли вже

влячи внесенє о загальнім, рівнім, безпосереднім праві вибору застерегла собі право а він робить тепер то само знову. Доки не буде заведене рівне право вибору, доти сей парлямент і кождий инший парлямент буде мусїв займати ся справою виборів. Несправедливість не стане сь справедливостию, коли замість справедливости буде давати ся милостиню. Треба усунути несправедливість. Бесїдник звернув відтак на поділ горожан державних на кляси. 20 властителїв більшої посїлости мають таке саме право як 9000 виборців з громад сїльских. Пос. Янда платить 1100 зр. безпосереднього податку, а пос. Поляк 322 зр. а все-таки пос. Поляк має 400 разів більше полїтичного права як пос. Янда. Кажуть, що проєкт означає якийсь поступ. Так, поступ, але взад. Поступ взад єсть в теперішній ординациї виборчій в подїлї на кляси, котрий це має бути тепер розширений.

### Лїста бесїдників.

При ґенеральній дебатї записали ся до голосу против проєкту: Пернерсторфер, Брзорад, Шайхер, Кронаветтер, Кальтенеґґер, Крамарж, Штайнер, Гаґенгофер, Вашатий, Пфайфер, Жачек, Свожіль, Якс, Ґреґорец, Гавк, Пуркгарт; — за проєктом: ґр. Пальфі, Мадейский, Рус, бар. Діпавлї, Ріхтер, Перич, Менґер, ґр. Фалькенгайн, Бернрайтер, ґр. Дїдушицкий, Праде, ґр. Вурмбранд, Кравс, Носке, Єнджейович, ґр. Дубский, Кайзер, Перґельт, Рутовский, Ріґлер, Фурніє, Штер і Кіндерманн.

Пос. Пернерсторфер признавав, що при теперішнім настрою Палати не дасть ся нїчого иншого перевести, як хиба лиш сей проєкт. „А чи сю Палату взагалї ще щось настроює?“ — кличе він. (Веселість на крайній лївици). Від 10 жовтня 1893 р. знає сей парлямент і кожде правительство, що мусить бути заведена реформа виборча; тілько поблїдлих лиць і дрожачих колїн я ще в сїй Палатї не видів як того дня. (Сьміх). — Бесїдник полемізував відтак з властителями більшої посїлости і казав: Все робить ся, що хотять нашї панове з февдального клюбу. Єсть то характеристичне, що найбільший вплив полїтичний в Австриї має той елємент, котрий має найменше розуму полїтичного. Бесїдник напав відтак на віце-президента Гольцінґера і прокуратора державного Гавлята, закидаючи сему послїдному нездібність і рабство, а діставши за то нагану від президента, каже: Доки Гавлят єсть президентом, не позістає менї нїчого, як все лиш перечитись з поважаним п. президентом. Партия робітнича — говорив бесїдник дальше — єсть рішучо за загальним, рівним і безпосереднім правом вибору. Ба, що більше, она навіть не виключає жінок. (Іронїчний сьміх). Бесїдник: Розуміє ся, для австрийского посла єсть тут з чого сьміяти ся. Пос. Штайнвендер дуже гордий з того, що він мужчина (Веселість). Одна дуже розумна жінка Мария Ебнер-Ешенбах сказала: Кожда жінка має мілїони ворогів з роду, то суть всї дурні мужчини. Суспільно-демократична партия єсть непобідима. Она сама одна бере ся дїйстно за полїтичну свободу.... (Пос. Ґесман: Лиш не переборщуйте!) Бесїдник: Кінчу словами: Проч з шляхтичами всїх країв! Хочемо загального, рівного, безпосередного права виборчого. Най жиє нарід!

---

### Перегляд полїтичний.

Рішенє в справі затвердженя віденьского бурмістра має наступити вже в найблизшім часї. Кажуть, що на случай незатвердженя Люеґера правительство не думає розвязати ради громадскої.

На вчерашнім засїданю вела ся дебата над пильним внесенєм п. Романчука. Внесенє підперли посли Пернерсторфер і Леваковский, а сей послїдний закинув пос. Романчукови, що він не розуміє полїтики польского народу супросив Русинів, бо польский нарід любить Русинів і переконаний, що Русини єго люблять. Президент мінїстрів ґр. Бадені сказав, що треба насамперед вислухати власти і він зарядить доходженя. В справі заказу зборів в 1896 р. не наспів анї один протест, а в 1895 р. лиш один, котрий розсудив найвисший трибунал. Він вносив длятого, щоби внесенє пильности відкинути. Палата так і зробила.

---

В сенатї францускім прийшло знову до острого конфлїкту з мінїстерством. Сенат відмовив признаня кредиту мадаґаскарского длятого, що теперішнє мінїстерство не має довіря у него. Рада мінїстрів ухвалила скликати на четвер засїданє Палати послів і від єї ухвали буде зависїти, чи кабінет Буржоа подасть ся до димисиї, чи нї.

---

Правительство росийске старає ся утворити в Сибіри мілїцию з тамошних жителїв, котра би могла боронити краю, заким наспіла би поміч з Росиї. На разї мають бути утворені чотири полки кінноти з Бурятів, Якутів і т. д.

---

## Новинки.

*Львів дня 22 цьвітня 1896.*

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував ведучого книги ґрунтові при окружнім судї в Золочеві Дмитра Береского канцелярийним ад'юнктом при окружнім судї в Перемишли. — Радники суду краєвого: Ст. Гайлїґ в Чернівцях, Ген. Кріґсфельд в Сучаві і Йос. Левицкий у Львові іменовані радниками висшого Суду краєвого у Львові. — Радниками суду краєвого при трибуналї першої інстанциї іменовані: секретар і начальник суду повітового в Перемишлянах Тит Сїнгалевич для Бережан, начальник суду повітового в Лїску Йос. Шведзицкий для Перемишля, секретар ради при судї окружнім тернопільским Емилїян Крвавич для Тернополя, заступник прокуратора в Перемишли др. Франц Мандибур для Тернополя, судия повітовий в Щирци Вол. Прокопчиц для Тернополя; на Буковинї: секретар ради Суду краєвого в Чернівцях др. Бернард Барбер для Черновець, судия повітовий в Вижници Йос. Ґуґульский для Сучави, секретар ради Суду краєвого в Чернівцях Ілия Кок для Сучави.— Секретарями ради при львівским висшім Судї краєвім іменовані ад'юнкти: Антін Дольницкий у Львові і Ник. Баньковский у Львові; секретарями ради при трибуналах І інстанциї іменовані: судия повітовий Людв. Самолевич в Немирові для Тернополя, ад'юнкт Йос. Білевич в Стрию для Львова і ад'юнкт Ферд. Зеґадлович у Львові для Львова. — Титулярними радниками Суду краєвого іменовані судиї повітові: Боймир Жарскій в Яро-

---

перейшло попри них яких кілька сот і здавало ся, що сим разом вже минула нагода побачити Назаретянина, побачили, що від ріки іде якийсь чоловік, котрого особа так дуже впадала в очи, що они забули на все, що коло них дїяло ся. Він виглядав якось дивно, майже як би якийсь дуже простий і дикий, волосє спадало єму в нелादї довгими пасмами на подовгасте, винидїле лице, котре подобало на засхлий перґамен. Очи єму якось дивно сьвітили ся. Груба одїж з верблюжої шерсти звисала єму аж на колїна з лївого плеча, лишаючи праве незакритим, а був оперізаний ременем з сирої шкіри. Ноги були босі. В руцї мав довгу палицю; ішов борзо, дрібним кроком і був дуже уважний. Від часу до часу підгорнув собі влїзливе волосє з чола і розглядав ся доокола себе, мов би когось виглядав.

Молода Єгиптиянка споглядала з дивом коли не з відразою на сина пустинї, відтак підняла заслону від шатерця і відозвала ся до Бен Гура, котрий на кони стояв недалеко від неї:

— Чи се той сповіститель царя?

— То Назаретянин! — відповів він, не глянувши на ню. Правду сказавши, і він сам був більше як здивований. Мимо того, що він знав аскетичних жителїв Енґадді, котрі, як він то знав, були незвичайними покутниками, і хоч знав вже наперед, що має сподївати ся Назаретянина, то все-таки сподївав ся, що сповіститель царя буде мати на собі якісь знаки величини і сили. Споглядаючи на ту незвичайну постать перед собою, годї було єму не порівнати сего чоловіка з громадою уделїкатнених двораків на цїсарскім дворі в Римі. Єму стало встидно, знайшов ся в клопотї, змішав ся і не знав нїчого більше сказати лиш: То Назаретянин!

Не так Валтазар. Він був переконаний о тім, що дороги божі — то не людскі. Він видів Спасителя дитиною в яслах; убожество і простота в звязи з божими з'явищами не могли захитати єго віру. Сидїв спокійно, зложивши руки на охрест на грудех, і молив ся тихою молитвою. Він не ожидав нїякого царя.

Коли тих троє зворушали так неоднакові гадки, сидїв над берегом ріки на камени якийсь самотний чоловік Він встав тепер і пустив ся поволи до Назаретянина. Коли були може вже лиш на двайцять кроків від себе, станув Назаретянин, підгорнув собі з очий волосє і оглянув ся. Побачивши незнакомого, підняв він руку на знак для тих, що ще були коло него, і они станули чекаючи, що то буде. Настала глубока тишина. Піднявши поволи палицю в руцї в гору, показав Назаретянин на незнакомого. Всїх очи спочили тепер на тім. І Валтазар та Бен Гур споглядали на него, він ішов поволи ід ним, був висший як середного росту, тонкий і делїкатний, лице єго було спокійне і задумане, як у чоловіка, що думає богато о поважних річах. Той вираз єго лиця годив ся добре до єго одягу, котрий складав ся з тканої спідної одежини з рукавами, сягаючої аж по кістки, верх котрої мав на собі уживану загально верхну одежину, звану талит. На лївій руцї ніс хустку від голови, від котрої звисала з боку червона привязка до закладаня на чоло. З виїмкою тої привязки і вузкого, синього краю на талитї був цїлий єго одяг з білого полотна, котре однакож від пороху було пожовкло. Також і кутаси, які звичайно носили рабіни, творили виїмку на єго одязї; они були синї, так, як то постановляв закон. Сандали єго були зовсїм прості. Не мав анї торби, анї палиці, анї пояса.

Тих троє зважали на сї зверхні точки єго особи лиш поверховно і лиш в звязи з головою і лицем того чоловіка. Особливо єго лице звернуло їх увагу на себе так само як і всїх, що були при тім.

Довге, трохи кучеряве волосє на відкритій голові було по серединї розділене і золотисто-брунатної барви. Під широким чолом сьвітили ся великі темно-синї очи, окружені з гори красно закроєними бровами, а довгі рісницї, які можна часто видїти у дїтий, рідко же у мужчин надавали їм невисказано лагідного, ніжного виразу. Прочі черти лиця були такі, що хто їх видїв, не міг сказати, чи они грецкого, чи жидівского типу. Мягенька борода звисала єму фалисто на груди. Цїла єго постава була принадна, лагідна, викликуюча довіре і робила враженє скінченої краси.

Поволи підходив він близше. Бен Гур на своїм нишнім кони, зі списою в руцї, міг би був звернути на себе увагу хоч би й якого царя; але очи підходячого не спочивали на нїм, не на Ірасї, але на старенькім Валтазари.

Настала як найбільша тишина. Аж ось нараз Назаретянин, показуючи все ще палицею, відозвав ся і сказав:

„Се агнець божий, беручий на себе гріхи сьвіта!“

Враженє сих слів не дасть ся описати, Валтазара зворушили они таки до самої глубини, єму було дозволено ще раз оглядати Спасителя людскости; предмет єго віри стояв перед ним, образ совершенности, видом, одягом і поставою!

І знову відозвав ся Назаретянин:

— Се агнець божий, беручий на себе гріхи сьвіта!

Валтазар припав на колїна, єму не треба було нїякого поясненя, а Назаретянин, як би то знав, обернув ся до тих, що його обступили і говорив дальше:

— Се єсть той, о котрім стоїть написано, що прийде по менї, той, котрий був передо мною, а котрому я не гідний розвязати ремінця від єго черевика. Я хрестив вас водою, але він буде вас хрестити сьвятим Духом; я видів отверте небо і як сходив на него Дух сьвятий і уносив ся над ним. А голос відовав ся з неба:

сляві, Стан. Темпле в Дрогобичи, Володимир Глиньский в Олеську і Артур Адльоф в Краківци, з полишенєм їх на дотеперішних місцях служебних яко начальників судів повітових. — Судиями повітовими іменовані ад'юнкти: Вол. Заградник в Самборі для Буска, Ник. Трешкевич в Збаражи для Перемишлян, Ів. Лазорик в Добромили для Рогатина, Антін Пискозуб в Станиславові для Городенки, Волод. Яницкий в Долині для Жидачева, Теодор Марків в Яворові для Немирова, Лукиїян Кмицикевич в Мостисках для Ліська і Людв. Герасимович в Тисьменици для Щирця.

— **Перенесеня**. Радник Суду краевого др. Филарет Сембратович перенесений з Тернополя до Бережан і радник Суду краевого в Сучаві Отто Заверквель до Черновець.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евстахий Сангушко виїхав разом з женою вчера по пополудни на кілька днів до Гумниск.

— **Доповняючі вибори** до ради міскої у Львові відбудуть ся в днях 15 і 20 мая с. р. Дня 15 мая відбуде ся тіснійший вибір вісьмох радних доси ще не вибраних, а дня 20 мая доповняючий вибір на місце двох радних, котрі були вибрані а померли. Виборці одержать нові карти леґітимацийні, на котрих виписано шіснайцять назвищ осіб, що при виборах одержали найбільше число голосів.

— **Нові округи санітарні.** Виділ краевий відповідно до ухвали Сойму рішив в порозуміню з Намістництвом отворити в сім році такі нові округи санітарні у всхідній Галичині: В повітах: бучацкім з осідком в Коропци, дрогобицкім з осідком в Мединичах, городецкім з осідком в Любіни, ярославскім з осідком в Порохнику, коломийскім з осідком в Печеніжині, львівскім з осідком в Ярчеві, надвірняньскім з осідком в Микуличині, равскім з осідком в Немирові, тернопільскім з осідком в Черниховї, товмацкім з осідком в Отинії, теребовельскім з осідком в Струсові і Янові та жидачівскім з осідком в Журавні і Новім Селї.

— **Зміна властителів.** Маєтність Доброполе в повіті бучацкім купив від п. Стан. Охоцкого гр. Генрик Шелиский, властитель Козови в Бережанщині.

— **В Вишатичах,** перемиского повіта, навіщених минувшого року в осени страшним огнем, взяли ся селяни до орґанізациї на поли просьвітно економічнім. При помочи Божій і при жертволюбности господарів поставлено хату на читальню і на крамницю. Посьвящене нової хати і отворене читальні „Просьвіти“ відбуло ся 15 марта с. р. До отвореня читальні і крамниці змагали самі селяни і дуже радо відступали по кілька кусників дерева на нову читальню, давали й гроші, їздили даром по материял а майстри даром ставили. Крамниця дуже гарно розвиває ся, а з часом має заложити ся при читальни каса позичкова і шпихлїр.

— **Покинена дитина**. До готелю під рибою при ул. Жовківскій у Львові заїхав перед кількома днями Володимир Познаньский з своїм сином калїкою, щоби его умістити в якім добродійнім заведеню. По довгих а безуспішних вандрівках і просьбах, видячи, що дитини нїгде не хотять приймити, лишив еї в готели а сам пропав без слїду. В листї полишенім в руках хлопця доносить, що „покидає его на ласку Божу“, бо не маючи занятя не може ему дати удержаня. В листї находить ся метрика хрещеня хлопця і сьвідоцтво уряду громадского в Галичи, в котрім посьвідчає ся, що Познаньский стратив там в наслїдок пожару цїлий маєток.

— **Утїк з вязниці.** Славний член міжнародної шайки злодійскої, котра обкрадала головно вертгаймівскі каси, Дмитро Папакоста, Грек, засуджений недавно в Будапештї на шість лїт вязниці, утїк онодї вечером з двома иншими вязнями зі шпиталю, куди був перенесений з причини недуги. Папакоста гостив в 1894 р. з своїми товаришами підчас вистави у Львові, але тут не удалось якось злодіям допустити ся більшої крадежи.

— **Сорок лїт у вязници.** Сими днями помер у вязници в Виструтї в Прусах бувший властитель більшої посїлости Мезер, котрий пересидів 40 лїт у вязници. Він був засуджений разом з жінкою на дожизненну вязницю за отроєнє давнїйшої властительки того села, звідки він походив. Вже коротко перед смертию подав директор вязниці просьбу до цїсаря о помилуванє его, бо добре справував ся. З помилуваня скористає імовірно его жінка, що ще доси сидить у вязници.

— **Шайка опришків,** що в послїдних часах допустила ся многих крадежий і розбоїв в околици Домбровы в Конґресівцї, ставала сими днями перед судом в Пйотркові. По переведеній розправі з 19 обжалованих засудив суд 8 на тяжкі роботи від 4 до 17 лїт, двох на роботи арештантскі по 3 роки, одну обжаловану, матїр ватажка на 3 місяцї, а 8 увільнених, бо не було доказів їх вини.

— **Померли:** В Кракові др. Мих. Зеленевский, бувший довголїтний лїкар головний в Криници і автор многих брошур і статий лїкарских; — в Градци стирийскім В. Обляк, доцент унїверситету, один з найвиднїйших молодих славістів школи В. Ягича; — в Тичинї, Александер Рожейовский, аптикар, довголїтний бурмістр Тичина і член виділу Ради повітової в Ряшеві, в 44-ім роцї житя; — в Сяноцї о. Чемарник, місцевий греко-кат. парох.

## Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка“ ч. 8** містить: Докінчене оповістки Стефана Ярославовича „Любов Т. Шевченка до вітчини“; — байку дра Ів. Франка „Осел і лев“; — стишок С. Яричевского „Зрозумів“; — продовженє образків з природних наук „Малі сусїди людий“ після М. Богданова; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татуськом; — відозву до руских діточок менших та більших і загадки, ребуси та їх розвязки з попередного числа.

## Відозва.

Дорогі Родимцї! Як звістно, з днем 1 вересня 1896 р. розпочинає обовязувати молодїж шкіл середних закон о обовязковім ношеню мундурів. Так отже кождий, що не буде мати уставою приписаного мундуру, не буде міг по феріях шкільних числити на приняте анї до ґімназиї, анї до школи реальної. Через се богато-богато нашої шкільної молодежи, що доси лише при помочи тутешної Бурси і милосердия людий мала спроможність образуватись і робила подекуди навіть визначні поступи в науцї, буде хиба тепер приневолена розстатись з школою, бо видати нараз до 30 риньских на закупно мундура не кождий спроможе ся.

Тому видїл „Бурси тернопільскої“, памятний на своє завданє, вибрав з межи себе комітет, котрий має занятись придбанєм средств, щоби бодай визначним талановитим, а при тім крайно бідним ученикам обох тутешних шкіл середних допомочи до закупна мундурів. Малий початок зроблено, — при нагодї „сьвяченого“ в „Бесїдї“ і на соборчику деканальнім, — зібрано 20 зр., але се капля в мори.

На сю цїль треба би кількасот риньских! Тож відкликуємо ся до жертволюбивости П. Т. Інтелїґенциї духовної і сьвітскої і хв. Братств церковних нашого Поділя, особливо Тернопільщини, Збаражчини, Скалатщини, Теребовельщини, Гусятинщини, щоби своїми датками прийшли в поміч комітетови в довершеню задуманого дїла.

Час короткий! бо заледви кілька місяцїв дїлить нас від речинця, в котрім устава входить в житє. То-ж просимо при кождій нагодї збирати жертви і їх зараз відсилати на руки о. Е. Громницкого, катехита ц. к. ґімназиї в Тернополи. — Видїл „Руской Бурси“ в Тернополи: *Др Володимир Лучаківский, Сьвящ. Володимир Громницкий*

## Телєґрами.

**Рим** 22 цьвітня. З Масави доносять, що Менелик зажадав від ґен. Бальдісери зверненя своїх двох листів в справі переговорів о заключенє мира і аж до їх звороту постановив задержати у себе майора Сальву. Переговори в справі мира треба уважати за зірвані.

**Париж** 22 цьвітня. Рада міністрів постановила повитати кн. Фердинанда офіцияльно яко суверена і віддати ему почесть войскову.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

---

„Се єсть мій улюблений Син, котрого я собі сподобав!“

— То він, то він, то Син божий! — крикнув Валтазар, глянувши повними сльоз очами в небо, і омлїв.

Тимчасом споглядав Бен Гур на обличе незнакомого в зовсїм иншими гадками. І на него зробили вражінє чистота сих черт, повабність, сьвятість і покора, які в них відбивали ся, але в сїй хвили не могли в нїм відозвати ся инші гадки як отсї: Хто сей чоловік і чим він: Месия чи цар? — Ще нїколи не видів постати подобаючої більше на царя. Всяка гадка на війну, побіду, панованє здавало ся ему в звязи з тим чоловіком якоюсь зневагою. Говорив сам до себе: Валтазар правду каже, Сімонїдес помиляє ся, сей не прийшов, щоби поставити на ново престол Саламонів, не має анї натури, анї Іродового успособленя, може бути царем, але не якогось царства, що більше і славнїйше як римске.

Не був то остаточний висновок, лиш само вражінє, яке опанувало Бен Гура; а коли він так ще споглядав на то чудне обличе, став собі пригадувати і наконець сказав сам до себе: Я его вже десь давнїйше видів, але де і коли? — Зразу слабо, але відтак яснїйше і вираснїйше як би струю сонїчного сьвітла пригадав він собі подію при керници в Назаретї, коли то римскі вояки вели его на ґалеру. Задрожав цїлим тїлом і душею. То були его руки, що подали ему поміч; то було се обличе, котрого образ від того часу не щез нїколи з его памяти.

В зворушеню, яке сполучилось з сими чувствами не уважав на поясняючі слова Назаретянина. Лиш конець зачув: Се єсть мій улюблений Син, котрого я собі сподобав!

Бен Гур злїз чим скорше з коня, щоби віддати поклін свому добродїєви, але в сїй хвили крикнула Ірас:

— Ратуй, сину Гура, ратуй, мій батько вмирає! Він пристанув, оглянув ся, і прийшов їй на поміч. Она подала ему якусь посудинку, з котрою він побіг до ріки по воду. Коли вернув, незнакомого вже не було, десь щез.

Наконець прийшов Валтазар знову до памяти. Знявши в гору свої дрожачі руки, питав:

— Де він?

— Хто? — відозвала ся Ірас.

Якесь незвичайнє зворушенє проявило ся на его старенькім лици, мов би то сповнило ся его найгорячійше бажанє, коли відповів:

— Він — Спаситель — Син божий, котрого я знову увидів!

— Ти віриш ему? — шепнула Ірас до Бен Гура.

— Часи повні чудес, заждім! — відповів їй.

На другий день, коли они слухали проповіди Назаретянина, урвав той нараз свою бесїду і з глубокою почестию сказав:

— Ось агнець божий!

Коли глянули в ту сторону, куди він показував, побачили знову незнакомого. Коли Бен Гур дивив ся тогди на его сьвяте лице, так повне високости і лагідного суму, стало ему нараз ясно:

Валтазар правду каже, але й Сімонїдес також. Хиба-ж Спаситель не може бути рівночасно і царем?

Він обернув ся до котрогось з тих, що стояли коло него і спитав:

— Хто онтой чоловік?

Той сміючись глумливо відповів ему:

— То син якогось теслї з Назарета!

(Дальше буде).

**Спори** славні клятавскі

**ЧУДОВІ ГВОЗДИКИ**

відзначені: Прага, Відень, Ліон, Амстердам, Антверпія і т. д. найвисшими нагородами.

**Великаньскі гвоздики** 5 штук зр. 4·50, 10 штук зр. 8.

**Чудові гвоздики** 10 штук зр. 3, 20 штук зр. 5·50, 50 штук зр. 13, 100 штук зр. 25.

**Ремонтанти гвоздики** 10 штук зр. 4, 50 штук зр. 16, 100 штук зр. 30.

**Огородові гвоздики** 10 штук зр. 1·50, 100 штук зр. 12.

Цїнники в язицї ческім, нїмецкім і угорскім gratis і franko.

**Ф. СПОРА**

експорт гвоздиків 46

**Кляттав, Чехія.**

17

**Для**

**МУЖЧИН**

**При ослабленю мужескім,** мій ц. к. упр. **ґальвано-електричний апарат,** для власного ужитку з добрим успіхом.

**Систем проф. Вольти.**

Лїкарскі порученя. Проспект в копертї з маркою 10 кр.

**І. Авґенфельд,**

електротехнїк

**Відень,** IX., Türkenstrasse 4.

**ГАЛИЦКИИ БАНК КРЕДИТОВИИ**

почавши від 1 лютого 1890 поручає

**4% Асигнати касові**

з 30 дневним виповідженем

**3½% Асигнати касові**

з 8 дневним виповідженем, всїже згодячі ся з обізї

**4½% Асигнати касові**

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 сїчня 1890. 10 **Дирекция.**

**Бюро дневників і оголошень**

# Л. ПЛЬОНА

**у Львові**

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

**по цїнах оригінальных.**

Бюро оголошень і дневників

приймає

**ОГОЛОШЕНЯ**

до всїх дневників

**по цїнах оригінальних.**

До

**Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy**

може лише се бюро анонси приймати.

**Вибирайте Панї!**

Найкраснї капелюхи дамскі зі знаної фірми маґазину модного **Рожі Чачкіс пл. Цловий ч. 2** (біля комори) у Львові. З причини зближаючого ся сезону виїхала я заграницю і закупила велику скількість приборів, так що єсьм в станї продавати гарні капелюхя від 1·50 зр. 47

Замовленя з провінциї виконую сейчас.

**Антікоголь** єдино скуточно дїлаюче средство навіть при **безустаннім налозї**, може бути без труду доданий, бо є без смаку і під ґваранциєю нешкідливий — **в наслїдках певний.** Подяки вилїчених стоять до диспозициї. Пачочка з приписом ужитя 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надсилаючі суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна,** аптикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Поручає ся 8

**торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.**

# АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.